

Jakob Carmon

Universitatis Rostochiensis Rector, Jacobus Carmon, V. J. & Ph. D. Pand. Prof. Publ. Ord. ... In Festo S. Michaelis Qvæstionem De Angelorum Ad Imaginem Divinam Creatione sacris Civium Academicorum meditationibus Publico Hoc Programmate substernit

Rostochii: Typis Io. Iac. Adleri, [1725?]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn877473773>

Druck Freier Zugang

T. 512.

1725. Michael.

~~M-1256. 189.~~

Mich. 1725

UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS
RECTOR,
JACOBUS CARMON,
V. J. & Ph. D. Pand. Prof. Publ. Ord.
Consist. Ducal. Consil.

IN
FESTO S. MICHAELIS
QVÆSTIONEM
DE
ANGELORUM
AD
**IMAGINEM DIVINAM
CREATIONE**

sacris

CIVIUM ACADEMICORUM

meditationibus

PUBLICO HOC PROGRAMMATE
substernit.

ROSTOCHII,

Typis IO. IAC. ADLERI, SEREN. PRINC. & ACAD.
Typograph.

M. 1256/189

* * * * *

Inter ea, quæ propter Angeli, quorum hodie Festum, in DEi, Angelorum Domini, gloriam, læti denuò, cum universâ Ecclesia Christianâ, celebramus, æstimandi nobis & magni faciendi sunt, non minimum ducendum est illud, quod & ipsimet olim, æternâ illâ & beatâ in vitâ, sicut Angeli erimus, Salvatore nostro dicente, *Matth. XXII. 30. Marc. XII. 25. Luc. XX, 36.* Id vero, cum, vi Rectoralis, quod hucusque gero, muneris, publica mihi ad Vós, CIVES ACADEMICI O. O. HONORATISSIMI! verba faciendâ sunt, de materiâ differendi festivitati hujus temporis aptâ cogitantis meditationes eò deduxit, ut in similitudinem istam ac comparationem beatorum cœlitum cum Angelis aliquantum curatius inquirere conarer. Sed agitati hæc illicò succurrebat, imaginem divinam, quæ homini primitus concreata fuerat, per lapsum autem amissa, in alterâ vitâ in nobis perfectè reparatum iri, docentibus id nos Scripturæ locis *Rom. IX. 29. 1. Cor. XV. 49. 1. Job. III. 2.* Unde non potuit non menti se quæstio offerre: Num igitur & Angeli divinam imaginem gerant? Quæ istam præsupponit: An ad imaginem divinam conditi sive creati sint? Quo parcius itaque hanc in Systematibus Theologorum ex instituto tractatam invenimus, eò magis in eam penitius inquirere & operæ pretium, & hodierno Festo conveniens esse, arbitrati sumus. Maxime quidem, quoniam eandem in Scripturis sacris expressè definitam nullibi legere datur: unde & evenit, ceu talibus in quæstionibus fieri solet, quod non idem de illâ sentire Doctores reperiuntur, siquidem utrinque rationes habentur vero haud abfimiles, prætereaque sic comparata res est, quam in utramque contradictionis partem, salvâ fidè, disputare licet. Quando tamen argumenta utriusque partis ponderamus, ea, quæ pro affirmativâ militant, majoris deprehendimus aggravationis esse. In confesso equidem est, nullibi Scripturarum, quemadmodum de homine, *Gen. I. 26. 27.* legimus, Angelos ad imaginem divinam creatos, expressis verbis edici; neutiquam tamen ex eo concludere licet, id minime factum esse, siquidem à silentio Scripturæ ad rei negationem consequentia non valet. Non fecit Moses expressam creationis Angelorum mentionem, haxæmeron illud, quo DE-

US

us mundum hunc aspectabilem, quæque in eo continentur, genera
creaturarum omnia, pro infinitâ suâ sapientiâ liberaqve voluntate,
produxit, describens: Num verò exinde, Angelos vel ante mun-
dum jam exstitisse: sive à DEO jam antea productos, uti Patribus
nonnullis, quibusdam Scholasticorum, ut & Socinianis placet; sive
DEO coæternos, qualis sententia Aristoteli, Porphyrio, Simonianis
item, Nicolaitis ac Archonticis adscripta legitur; vel, absoluto de-
mum sextiduo illo Mosaico, adeoque post visibilem hunc mundum
& reliqvas creaturas omnes, productos esse, quemadmodum Acha-
tius Episcopus atque Gennadius asseruisse dicuntur: de quibus opi-
nionibus QUENSTEDIUS *Part. I. System. Theol. Cap. XI. Sect. II. Quest. I.*
videri potest, concludemus? Scripturarium non id solum est, quod
totidem verbis Sacro in Codice asseritur, sed illud etiam, quod per le-
gitimam ex eo consequentiam deducitur atqve fluit. Sic enim ipse
Christus ex locis *Exod. III. 6. 15. 16. IV. 5.* resurrectionem mortuorum,
cujus nulla tamen inibi expressa mentio fit, *Matth. XXII. 32.* probat,
& ita quidem probat, ut dicat, Sadducæos, quibuscum disputat, ean-
dem ibi legere potuisse. At quomodo legere potuere, quod in loco
non exstat? Exstat equidem non formaliter, virtualiter tamen & per
consequentiam, ceu Salvator ostendit, sic eos ratiocinari debuisse:
DEus non est DEus mortuorum, sed viventium; E. futurum est, ut
Abrahamus, Isaacus, Jacobus, dudum mortui, olim reviviscant, & à
morte resurgant. En ita resurrectionem mortuorum in Scripturæ
loco assertam, in quo ne vel nomen ejus exprimitur. Pari ratione de
Angelorum ad imaginem divinam creatione ex sacris literis constare,
dicendum est. Id quod probaturi sine negotio animadvertimus,
præsupponendum esse, quâ in acceptione hoc loco imaginem divinam
intellectam velimus, quandoquidem, id nominis à variis variâ in si-
gnificatione usurpari, in propatulo est. Non autem melius ipsum in-
telligi potest, quam si observaverimus, quot quibusve modis à Scripto-
ribus dicta sit imago DEI respectu hominis. Veteres quidam sumse-
runt pro animæ rationalis essentiâ spirituali, ac facultatibus intelli-
gendi libereqve volendi, ut & immortalitate ejusdem: utpote in qui-
bus quandam cum DEO conformitatem atqve similitudinem cerne-
re datur. Verum, hæc acceptio prorsus impropria est, approbationem

tamen invenit modernorum Fanaticorum, quibus imago divina etiam ad essentiam hominis pertinere dicitur, quod nempe sit, partim spiritus ille, quem tertiam fingunt essentialem hominis partem ab anima distinctum, partim, & præcipue quidem, libertas, quâ cupiditates suas & amorem homo vel ad DEum, vel ad creaturas terrenas convertere potuerit, ac ad alterutrum sese determinare. Contra quos hic loci disputari, nil attinet quidquam, sicuti nec contra Flacium, itidem imaginem divinam, quantumvis alio, ac Fanatici, sensu, homini substantialem dicentem. Nostrum in præsentis scopum propius attingit, quod imago divina nunc generaliter sumi suevit, pro complexu nimirum omnium eorum, in quibus aliqua hominis cum DEo conformitas invenitur; nunc specialiter, quatenus importat perfectiones quasdam accidentales, divinis perfectionibus conformes, homini à DEo collatas, ad actus suos, ad quos conditus erat, rectè exercendos atque perficiendos, finis ultimi consequendi causa. Et hæc iterum in primariam seu principalem & secundariam seu minus principalem distinguitur. Ad hanc referuntur immortalitas sive non-mortalitas corporis, & dominium in creaturas in inferiori hoc mundo existentes; quanquam hocce non tam pars, quam adjunctum duntaxat imaginis divinæ accidentale, accuratè loquendo, juxta, *Gen. I. 27. 28. coll. Cap. IX. 2.* dici possit. Ista verò consistebat in sapientiâ intellectus, justitiâ & sanctitate voluntatis, atque rectitudinè appetitus sensitivi, ad imitationem sapientiæ, justitiæ atque sanctitatis DEI, archetypi, homini concreatis. Hanc autem proprie stiloque Scripturæ divinam imaginem esse, patet, quia imago divina per lapsum amissa, perque regenerationem atque renovationem in nobis reparanda est, id quod in hac vitâ, propter reliquias peccati, æquidem inchoativè tantum ac imperfectè fit, in vitâ verò beatâ, sublato radicitus peccato, completè, perfectè ac consummativè fiet. At verò, essentia spiritualis animæ, sicuti & facultates illius essentielles ac immortalitas, per lapsum paradisiacum sublata non sunt, proindeque nec renovandæ: amissæ autem sapientia, justitia, & sanctitas, atque in homine ad imaginem divinam renovando reparandæ sunt, quemadmodum ex *Ephes. IV. 22. 23. 24. Coloss. III. 9. 10.* manifestum est: quapropter in sapientiâ, justitiâ & sanctitate homini concreatâ imago divina proprie, specialiter atque Scripturæ stilo, consistit.

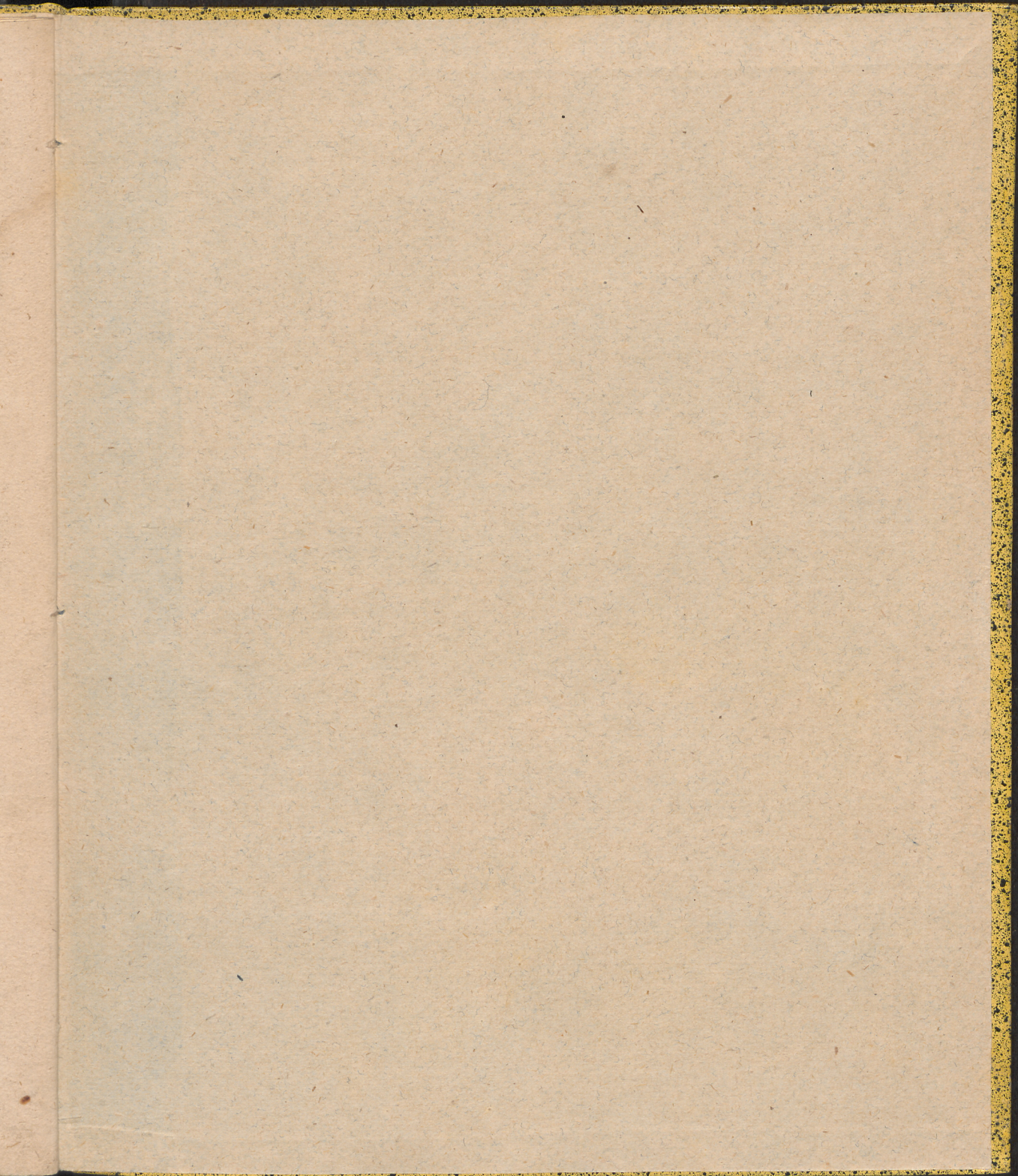
ficit. Optimè BAIERUS *Part. I. Comp. Theol. Posit. Cap. IV. §. 12.* hac de
 re scribit: *Hæc sapientia, justitia & sanctitas primorum hominum ita obtinet
 rationem imaginis divinæ, ut ea sola atque unica sit, à quâ homo, absolutè
 loquendo, imago DEi appellari possit. Et in Notâ subjectâ addit: Magis
 certè, quam ipsa animæ substantia spiritualis cum facultatibus essentialibus; in
 se præcise spectatis. Rationem asserti mox addit: Nam sine sapientia illâ,
 mens hominis cæca sapientissimæ menti divinæ; sine sanctitate, voluntas deprava
 ta & rebellione appetitus sensitivi infecta, purissimæ sanctissimæque volunta
 ti DEi, dissimilis magis, quam similis fuisset. Quando jam hæc ad quæstio
 nem de imagine Divinâ Angelis concreatâ applicantur, quemlibet, au
 tumo, sine negotio intelligere posse, non id nobis agi, ut Angelorum
 ratione essentiæ & perfectionum essentialium cum DEo similitudinem
 adstruamus, seu imaginem divinam improprie dictam iis vindicemus.
 Quisquis enim non, cum Patribus quibusdam, Hobbefio, Fanaticis, aliis
 ve, contra quos hîc disputare nimis prolixum foret, immaterialem An
 gelis essentiam denegaverit, hanc iis imaginem DEi sine difficultate
 concedet. At eam non veram phrasique Scripturæ sic dictam imagi
 nem divinam in illis esse, vel ex eo patet, quoniam spiritualis essentia,
 cum intellectu ac voluntate, junctâ & immortalitate, Diabolo ipsi ad
 huc quoque competit, quem verò imaginem DEi gerere, qui temere
 dixerit, nemo erit. Remanet itaque, probatum demus, Angelos crea
 tos esse ad imaginem divinam in propriâ strictâque significatione
 sumtam, cum sapientiâ, justitiâ & sanctitate, sapientiæ, justitiæ ac san
 ctitati DEi conformi. Atque hoc evincunt S. Codicis loca, in quibus
 Angelorum lapsorum, qui nunc est, status cum eo comparatur, à quo
 defecerunt. Clarissime huc spectantia sunt Salvatoris de Diabolo ver
 ba *Job. II. 44. Ille in veritate non stetit: quia non est veritas in ipso. Fa
 cessant hinc Manichæorum atque Priscillianistarum nugæ, Diabolum,
 dicentium, ideò in veritate non stetisse, quoniam veritas nunquam in
 ipso fuerit, tanquam malus productus à principio malo. Quem errorem
 vel sola ratio refutat, demonstrans, non posse duo coæterna, eaque con
 traria, rerum principia esse. Quia non stetit Diabolus in veritate,
 certè, oportet, veritatem in eo antea datam fuisse. Nam in eo, quod
 ante habuit, seu quod in ipso fuit, stare quispiam vel non stare dicitur.
 Stare namque in aliquâ re, est, in eadem persistere, perseverare, perma
 nere**

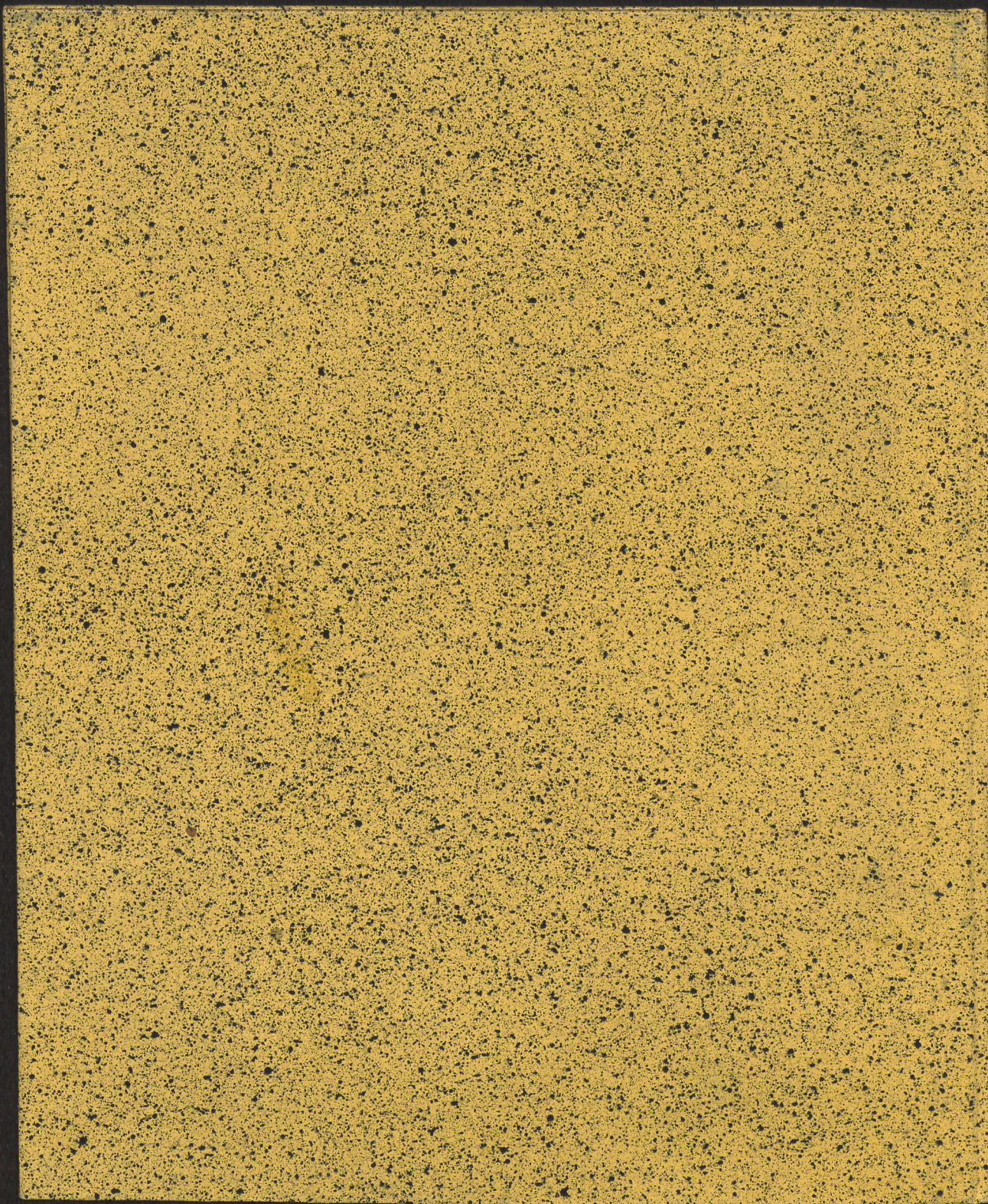
neré, sicuti non stare in eâ, idem ac ab ea deficere. Ut igitur verum dicti hujus sensum Lutherus in vernaculâ nostrâ optimè expresserit: *Er ist nicht bestanden in der Wahrheit.* Ecquænam autem veritas illa? Sanè non eâ, quæ naturæ est, quam veritatem in essendo atque transcendentalem alias vocare solent, utpote in quâ Diabolum adhuc stare, ex antea dictis constat; neque sola moralis illa sive Ethica, quam veracitatem appellamus, quænam & istam consequenter intelligi, arguant, quæ adduntur: *Quando loquitur mendacium, ex propriis loquitur; quia mendacium loquens est, & pater ejus; sed formaliter atque primariò ea hic indigitatur veritas, quam DEus ipsi cum ceteris Angelis in creatione illorum indiderat, opposita mendacio, ab eo ipsomet originem suam trahente.* Nimirum, veritas, quæ coram DEo sapientiæ, justitiæ & sanctitatis, omniumque adeò actionum naturæ convenientium sedes. Ut itaque nil aliud hic veritatis nomine, quam imago divina, intelligi possit. Rectè FLACIUS *Part. I. Clav. Script. voc. Veritas: In veritate,* scribit, *non stetit Satan, Joh. 8. v. 44. id est, in fidelitate erga DEum, & bonitate imaginis divine.* Parallelum huic est dictum *Epist. Jud. v. 6.* ubi mentio fit Angelorum, *qui non retinuerunt suam originem.* Variè quidem ab Interpretibus vocem *ἀρχὴν* h. l. redditam deprehendimus, dum alii *principatum*, alii *magistratum*, alii *dignitatem*, alii *Angelicæ dignitatis honorem*, Lutherus germanice: *Die Engel die ihr Fürstenthum nicht behielten, verterunt; sed certior rei que convenientior eorum sententia est, qui principium vel originem interpretantur.* Postulat hoc, ad quam Angeli illi, propter hunc lapsum suum, reservari dicuntur, pœna, haud secus ac primo homini, ad imaginem divinam condito, si prævaricando eam perderet, sanctione Legi Paradisiacæ annexâ eadem pœna dictabatur, *Gen. II. 17.* Rectissimè proinde rursus FLACIUS *l. c. voc. Principium: In Epistola Judæ v. 6.* inquit, *dicuntur lapsi Angeli non servasse suum principium, aut originem; id est, suam illam originalem nativamque bonitatem; nempe imaginem DEi, ad quam initio facti formatique fuerant. Illud igitur suum bonum principium non conservarunt, seu illam initialem indolem. Sic Christus dicit, eos non perstitisse in veritate: Joh. 8. v. 44. Principium ergo aut origo, veluti nomen abstractum, ponitur ibi, more Hebræorum, pro subjecto, & ipsius concreto. Origo, pro originali, ac ipsissima divinitus informatâ (ut ita dicam) aureâ bonitate, seu imagine DEi. Sic & aliis in linguis sæpè Principium, pro prima*

*mā parte rei, ponitur. Quod si tamen ἀρχὴν per principatum reddi malueris, non multum refragabimur, quandoquidem unā hęc consistere possunt, quid? quod unum alterum importet. Principatus namque & id denotare solet, quod præcipuum, præstantissimum ac principale est: Ecquid verò in creaturis excellentius, quid imagine DEi præstantius, quid illis gloriosius dari potest? Summam in eo gloriam consistere, edoceri à Paulo possumus, de illuminatis per Evangelium atque regeneratis, 2. Cor. III. 18. scribente: *Nos verò omnes revelatā facie gloriam Domini introsipientes, in eandem imaginem transformamur à gloriā in gloriā. Si ergo nobis jam in hac vitā, ubi imperfecta sunt omnia, renovatio ad imaginem DEi gloriæ cedit, quid non de iis dicendum, qui perfectam eam ex creatione divinā gessere? Non possumus itaque non probare, utrumque, & originem & principatum sive præstantiam, heic conjungentem, interpretationem POMARII Comment. in Epist. Jud. Cathol. ad h. l. scribentis: *Per ἀρχὴν intelligitur originaria ipsorum & verè principalis conditio, natura, qualitas & dignitas, in quā creati fuere, ceu creaturæ spirituales præstantissime, optimæ, sanctissime, iustissime, sapientissime, veritatis divinæ scientes & tenaces, ac officio & ministerio nobilissimo præditæ. Quod autem per originariam illam Angelorum præstantiam imaginem divinam iisdem concreatam intelligat, sequentia ipsius verba sat manifestò produnt. Sic namque, post alia, pergit: *Hanc ἀρχὴν, per creationem acceptam, quidam Angeli non servaverunt, non ex virium impotentia, sed ex affectus malitia, non ex impulsu & coactione extrinsecā, sed ex motu voluntatis spontaneo intrinseco, quia fuerunt ἀμαρτῶσιν, qui peccarunt & aberrarunt à scopo legis & voluntatis DEi, sibi divinitus præfixo, 2. Pet. 2. 4. uti à principio Diabolus peccat, 1. Job. 3. 7. Diabolus in veritate non stetit, Job. 8. 4. Ergo antea justitiam & sanctitatem eam, in quā consistebat imago DEi, concreatam habuit, Eph. 4. 24. sed deinceps, spreto DEi bonitate, ex proprio impetu & abusu libertatis concessæ ab hac originariā suā perfectione Diabolus & Angeli ejus defecere. Nolumus plura, quæ thes nostra confirmetur, argumenta coacervare, unicum duntaxat juncturi. Est illud ipsum, quo Theologos nostrates, imaginem divinam primo homini naturalem fuisse, contra Pontificios, firmiter probare, deprehendo: Ab hominibus enim in hoc, ob similitudinem naturæ rationalis, ad Angelos non concludi non potest, quos rationales creaturas, ac in gloriam DEi, ad eum rectè agnoscendum debiteque colendum, conditos esse, nemo inficiabitur: An verò DEus rationalem creaturam condidisse censi potest, viribus ad finem, ad quem condita, obtinendum necessariis destitutam? Absit, hoc de DEo optimo, sanctissimo ac potentissimo vel cogitari! Sed ad veram DEi cognitionem sapientia; ad rectum illius cultum justitia & sanctitas Angelis necessaria erat, quam si DEus iisdem non concreasset, in eum ipsum imperfectioris culpabilis causalitas redundaret. Quod argumentum, quantum ad hominem, à quo verò ad Angelos applicatio heic facilis est, latius deduxit Theologus****

ologus immortalium in Ecclesiam meritorum, FECHTIUS *Philocal. S. Theff. Polem. XI.* Non est, ut Theologorum nobiscum allegemus consensum, alioquin, præter adductos, Flacium atque Pomarium, ad HEERBRANDUM *Comp. Theol. L. de Imag. DEi p. 147.* GERHARDUM *Ifag. Disp. XII. Cap. VI. §. 26.* HUTTERUM *Comp. Theol. Loc. V. Qu. 2. & CUNDISIUM Nor. ad illud p. 144.* MARTINI *Partit. Theol. Disp. VII. Th. 85.* BAÏERUM *Part. I. Comp. Theol. Post. Cap. III. §. 22.* HEBENSTREITTIUM *Phil. Prim. Part. III. Sect. II. Cap. IX. th. 12.* ex Calvino-Reformatis ZANCHIUM *Part. III. de Operibus DEi intra spatium sex dierum creatis Lib. III. cap. I. Th. I.* aliosque provocare liceret. Non tamen etiam defunt, qui thesin hanc nostram, si non penitus negent, saltem dubiam facere nitantur. Non incelebris olim in Hafnienſi Danorum Academia Philosophus atque Theologus, *Conr. ASLACUS Phys. Mosaic. Part. Special. p. 275.* ad propositam quaestionem: *Utrum Angeli ad imaginem DEi quoque creati sint?* non modo dubitanter respondet, sed & eam negare videtur, quia *S. Scriptura de solo homine pronunciat, quod creatus sit in imagine; vel ad imaginem DEi: de Angelis nusquam hoc dicitur.* Sed cum ad hæc argumenta responsio ex superioribus per se pateat, non est, ut ulterius quidquam de iis dicamus, quemadmodum & reliqua illius dubia, cum, minimum non integram imaginem divinam Angelis, licet iustitiâ & sanctitate gavisi fuerint, concreatam fuisse, dicit, ex evoluta nominis huius homonymiâ sine negotio solventur. Sufficit nobis, demonstrasse, Angelos ad imaginem divinam specialiter, primariò & Scripturâ sילו dictam, creatos fuisse, ac eos, qui in originali bonitate perstiterunt, eandem gerere: quapropter eos Scriptura Sanctorum Angelorum nomine dignatur. Quæ cum ita sint, nos autem, quando imago divina perfecte in nobis restaurabitur, in æternâ gloriâ, Angelis similes futuri sumus, vel me non monente, intelligetis, CIVES HONORATISSIMI! jam in hac vitâ nostrum officium esse, ut quantum connata nobis imbecillitas non impedit, ad *ἰσαγγελίαν* istam, Spiritu S. efficaciter in nobis operante, contendere, nitamur. Quod quomodo fieri queat? non est, ut quærat, fatis, ut puto, intelligentes, id aliter laud fieri, quam imaginis divinæ in nobis reparatione, sicut Angeli sancti divinam adhuc, quam primitus eis indidit DEus, imaginem gerunt. Utinam, ejus & cupidi effectis omnes & studiosi! At quam, dolor! verendum est, ne quidam vestrum, nullum namque sine navis corpus, nulla sine flagitiosis ferè societas aliquantum major est; ab illâ cum sanctis Angelis conformitate adeò longè absint, ut eorum potius vitâ suâ actionumque temeritate imaginem repræsentare videantur, qui concreatam sibi imaginem divinam frivole pessumdederunt. Salvator noster, *Job. IIX. 44.* Diabolum dicit homicidam ab initio esse. Quid ergo, conscientiam vestram testor, judicabit ipsi, quorumnam Angelorum conformitatem in se demonstrant, qui hostili animo, ne proximum dicam, Commilitones suos flagellis invadere, qui sanguinem eorum effundere, qui ad internecionem usque eos vulnerare gestiunt, idque gloriæ sibi ac honori ducunt? Itane sanctorum Angelorum sanctitatem atque iustitiam imitantur? An verò ejus referunt imaginem, qui ab initio est homicida? Sanè, qui non in hac vitâ Angelos imitari studet, quomodo is in alterâ vitâ, nisi resipuerit, *ἰσαγγελος* se fore, sibi promittere potest? Id itaque, CIVES! agamus, id sedulò semperque curemus, ut, abdicatâ omni luxuriâ, lasciviâ, carnis vindictæque cupiditate, sanctis nos Angelis similes geramus, sequentes monitum Apostoli, *Col. III. 9. 10. exuentes veterem hominem cum actionibus ejus, & induentes novum, qui renovatur in cognitionem secundum imaginem ejus, qui creavit illum.* Juncto *Ephes. IV. 22. 23. 24.* Deponere debetis juxta priorem conversationem veterem hominem, qui se corrumpit per concupiscentias fraudis; renovari verò spiritu mentis vestre; & induere novum hominem, qui secundum DEum creatus est in iustitiâ & sanctitate veritatis. Quandoquidem autem illud nostris in viribus arbitrioque positum non est, concedat ipsum, oro precorque, & Vobis, & mihi, & cunctis, qui supremus noster pater ac Angelorum Dominus est, DEUS in secula benedictus. Fiat!

P. P. sub Sigillo Rectorali
 In Festo Sanctorum Angelorum. Anno MDCCXXV.

ma parte rei, ponitur. Quod si tamen *ἀρχὴν* per principatum reddi ma-
eris, non multum refragabimur, quandoquidem unā hāc consiste-
possunt, quid? quod unum alterum importet. Principatus namq[ue]
& id denotare solet, quod præcipuum, præstantissimum ac princip-
est: Ecquid verò in creaturis excellentius, quid imagine DEi præsta-
tius, quid illis gloriosius dari potest? Summam in eo gloriam confis-
re, edoceri à Paulo possumus, de illuminatis per Evangelium atq[ue] i-
genitis, 2. Cor. III. 18. scribente: *Nos verò omnes revelatā facie gloriam DEi
mini introsipientes, in eandem imaginem transformamur à gloriā in gloriā*
ergo nobis jam in hac vitā, ubi imperfecta sunt omnia, renovatio ad im-
ginem DEi gloriæ cedit, quid non de iis dicendum, qui perfectam ea-
ex creatione divinā gessere? Non possumus itaq[ue] non probare, utru-
q[ue], & originem & principatum sive præstantiam, heic conjungente
interpretationem POMARII *Comment. in Epist. Jud. Cathol. ad h. l. so-*
bentis: Per ἀρχὴν intelligitur originaria ipsorum & verè principalis condi-
natura, qualitas & dignitas, in quā creati fuere, ceu creaturæ spirituales præ-
stantissimæ, optimæ, sanctissimæ, justissimæ, sapientissimæ, veritatis divinæ sci-
tes & tenaces, ac officio & ministerio nobilissimo præditæ. Quod autem
originariam illam Angelorum præstantiam imaginem divinam iisdem
concreatam intelligat, sequentia ipsius verba sat manifestò produ-
Sic namque, post alia, pergit: *Hanc ἀρχὴν, per creationem acceptam, q[ui]*
dam Angeli non servaverunt, non ex virium impotentia, sed ex affectus mali-
non ex impulsu & coactione extrinsecā, sed ex motu voluntatis spontaneo intr-
seco, quia fuerunt ἀμαρτῆσιν αὐτῶν, qui peccarunt & aberrarunt à scopo legis
voluntatis DEi, sibi divinitus præfixo, 2. Pet. 2. 4. uti à principio Diabolus pecc-
1. Job. 3. 7. Diabolus in veritate non stetit, Job. 8. 41. Ergo antea justitiam
sanctitatem eam, in quā consistebat imago DEi, concreatam habuit, Eph. 4.
sed deinceps, sprete DEi bonitate, ex proprio impetu & abusu libertatis conc-
ab hac originaria suā perfectione Diabolus & Angeli ejus defec-
Nolumus plura, quæ his thesibus nostris confirmantur, argumenta coacervare, unicum duntaxat
cūri. Est illud ipsum, quo Theologos nostrates, imaginem divinam primo homini n-
ratam fuisse, contra Pontificios, firmiter probare, deprehendo: Ab hominibus enim in-
ob similitudinem naturæ rationalis, ad Angelos non concludi non potest, quos ratio-
creaturas, ac in gloriam DEi, ad eum rectè agnoscendum debiteque colendum, condito-
se, nemo inficiabitur: An verò DEUS rationalem creaturam condidisse cense-
bus ad finem, ad quem condita, obtinendum necessariis destituta? Absit, hoc de DEO opti-
sanctissimo ac potentissimo vel cogitari! Sed ad veram DEi cognitionem sapientia; ad
etum illius cultum justitia & sanctitas Angelis necessaria erat, quam si DEUS isdem non
creasset, in eum ipsum imperfectioris culpabilis causalitas redundaret. Quod argument-
quantum ad hominem, à quo verò ad Angelos applicatio heic facilis est, latius deduxit

